

Съ плъсъкъ, шумъ и крѣкане жабитѣ пристигнаха въ вира. Кротушка сияеше.

— Е, — изгледа ги победоносно тя, — прилича ли на вашето блато?

Жабитѣ мълчаха.

— Много се уморихме, — оплака се една. — Къде е тукъ тинята, за да си починемъ малко?

— Тукъ нѣма тиня! — похвали се рибката.

— Какъ? — изрева учудена жабата. — Ти сериозно ли говоришь? Вода безъ тиня!

— Да, тукъ нѣма никаква тиня, — потвърди рибката.

— Тогава покажи ни къде е калъта на вашия прехваленъ виръ.

— Нѣмаме и калъ.

Жабитѣ наскачаха:

— Ти ни измами, проклетнице!

Кротушка се сви изплашена.

— Тогава покажи ни къде сж воднитѣ тревы, че сме капнали отъ умора, — нахвърлиха се къмъ нея жабитѣ.

— Водни тревы въ виръ! —

възкликна рибката. — Че къде се е чуло и видѣло това?

— Измама! Лъжа! Предателство! — разкрѣкаха се жабитѣ. — Навѣрно ни дебнатъ щъркели!

Кротушка треперѣше отъ страхъ.

— Но азъ за ваше добро... — оправдаваше се тя.

— Какъ за наше добро? Какво има въ това проклето мѣсто?

— Има широта, блъсъкъ, слънце...

— Широта безъ тиня! Блъсъкъ безъ калъ! — нахвърли се една лигава жаба. — Измами ни ти, проклетнице, ние искаме доволство и тиня, не ни трѣбва твоето слънце!...

— Само да се мърнешъ още единъ пжтъ при насъ, перкитѣ ти ще оскубемъ! — закани се друга и посочи съ кракъ: — Назадъ къмъ блатото!

Цамбурнаха жабитѣ, закрѣкаха, потеглиха съ ругатни и проклетия къмъ тинята и калъта.

— И при все това, само тукъ се живѣе красиво и волно! — извика следъ тѣхъ Кротушка.

Георги Караславовъ

